

Er det en ny, moderne sjamanvei, eller er det den samme urgamle veien som gjelder? Jeg tror på en av delene, men er nok en mislykket advokat for min mening.

Vi som har smakt på sjamanveien kan fornemme at erfaringer og kunnskaper gjør oss "connected", at vi blir forbundet med store dimensjoner, dimensjoner det er vanskelig å forklare, det må bare oppleves.

Det fører til at man når man tar til å snakke om sjamansime, så tar man i bruk et flertydig stammespråk, et språk for dem som deler erfaringene, et språk hvor mye er implisitt.

For en som er nådd et stykke på veien er det en utfordring å huske de første skrittene, det som skjedde når døren til andre "rom" i sinnet åpnet seg.

Når store dimensjoner som natur, fortid og egne følelser og det store sinnet åpner seg i oss, skapes et nå som det er vel verd å la seg berøre av.

Å sitte å betrakte det som rører seg i ens eget liv i et slik øyeblikk er en skapende og helbredende sjamanerfaring, ekstatisk kan den også være. For i det øyeblikket er det mulig både å erfare, omskape og gjenskape livet selv på et dypt nivå.

I en slik sammenheng kan man altså se ut over sinnets bevisste innhold. Det kan erfares som å sette en lyskaster ned i skyggene eller som å se med forstørrelsesglass inn i det underbevisste, som vel er det med funksjonelle ordet i dag.

En slik praksis var utfordrende for mennesker i tidligere tider og er det fortsatt den dag i dag.

For den som går på en åndelig vei kommer det øyeblikk da det som presser på nedenfra må få komme ut og frem. Kan man ikke slippe ut overtrykket man har i seg, er det i hvert fall sikkert at dette sperrer veien videre. For når man når inn i et nytt nivå av avspenning, dukker nytt bevissthetsinnhold opp.

Det trenger ikke å være ønsket. Snarere kan de føles som ubehagelig, som sperrende og blokkerende. Er det fortsatt mer som må jobbes med? Og det nå når jeg har vært så flink så lenge? Det kan gi en følelsen av å bli stoppet igjen. At man ikke kommer videre lenger. At ikke noe skjer. Alt dør.

Men likevel skjer mye, men av uønsket slag. Like fullt må man forholde seg til det uønskede igjen. Denne gangen kommer det sikkert i en subtilere utgave enn tidligere. Man må altså kunne oppdaget at nettopp dette skjer. Så må man bruke de redskaper man har, de metoder man kan for å ta grepet på det uønskede og forvandle motstand til energi, forvandle det til

høyoktanbensin for veien videre.

Jeg har lært meg denne påstanden. Sjamanisme er eldste kjente metoder for kraft, healing og ekstase. Det er en kort og klar påstand, som kan åpne for utdypende samtaler om temaet.

For hvem ønsker ikke å kjenne kontakt med kilden av energi i det indre, ønsket om healing lever i mange og ekstase er en høy energi,

Men denne definisjonen gjør ikke at alle føler kraft, healing og ekstase ved første sjamanøvelse.

I blant kan man kjenne det motsatte. Man kan altså under trommereisen kjenne følelser som ...jeg får det ikke til...jeg vet ikke hva som skjer... dette virker ikke...alt er bare mørkt.. og en rekke andre følelser, som altså står i veien for deg og erfaringen av kraften.

Da ligger veien videre i å ta grep på akkurat det du føler og erfarer. For motstand er kraftens bakside. Mørke er lysets motsetning.

Selv for den som har gått en stund på transformasjonsveien, dukker alltid nytt ubehag opp, utfordringer som man trenger å ta grepet på. Sinnet har den egenskapen at det daglig presenterer en ny meny av utfordringer som man må ta stilling til. Hele tiden kan problematiske tanker dukke opp og forstyrre likevekten og kreativiteten. Og i kjølevannet kommer forskjellige følelser til overflaten, noen behagelige, mens andre pløyer som skumle haifinner opp av bevissthetens havdyp, og skaper uro og ubehag.

Det å kunne ta grepet på disse problematiske sonene og feltene i livet er nødvendig for å kunne komme videre på veien. For det som hviler i det ubevisste lengter etter å vokse fram i bevissthet. Og visst gjør det vondt når knopper brister...

En del av denne prosessen er å kunne ta eller forstå smerte. Smerte er en vekker, uansett. Smerte bringer enhver inn i øyeblikket, den kan være en skarp alarm, som ikke kan neglisjeres. Smerte er en "sannhet" som kan vekke en opp, få en til å forandre levemåte, foreta justeringer eller bare forstå at noe er galt.

I noen tilfeller kan justeringen bestå i å forandre oppfatningen man har av smerte, eller så kan det stikke i noe så enkelt som å forandre måten man omtaler smerten på. For eksempel kan man bytte ut ordet smerte med energi, eller skaperkraft for å se hva det kan føre til av forandring eller forvandling.

Det er mange som ikke tror man selv kan gjøre noe med smerte og er ukjent med at den kan romme nyttig kraft og virksom informasjon.

For en behandler er det vanlig å høre klienten si at smerten må bare forsvinne. Den må vekk. Det må da finnes en eller annen pille som kan få smerten til å gå vekk. Og naturligvis finnes det slike piller. Symptombehandling er big business. Quick fix er tidens mantra i så sammenheng.

Så mange mener at det ikke er noen vits i å ta opp slike følelser eller soner og gi dem oppmerksomhet fordi de er ... problematiske og ubehagelige.

Det står i motsetning til det å gå videre på veien. For å komme videre på veien trenger man å kunne ta grepet på disse vonde eller uønskede sonene og følelsene, også de som tilhører "vet ikke-kategorien".

På denne veien er det en trening å kunne identifisere det som dukker opp fra det underbevisste akkurat nå og nå og nå. Det som banker på døren er hva som vil fram i lyset for å forvandles. Å la det slippe opp fra sinnets mørke og inn i lyset er en forvandling i seg selv, det setter fri bunden energi.

For meg er dette av større verdi enn å se regnbuer eller sveve med engler.

For å bli sjaman vet vi at det er nettopp disse sidene og sonene vi må lære oss å ta grepet på.

Hva må man gjøre om man bor bak et lass grus og sand, som sperrer utsikten fra stuevinduet? Det skjer ingen forandring ved å tenke på at man burde flyttet haugen. Det fører heller ikke noe godt med seg om å tenke hvor trist der er at denne haugen av grus og stein ligger der og tynger og ødelegger.

For å forandre på situasjonen må vi ta grepet og skyfle sanden og grusen unna. Det forandre på situasjonen.

Psykiske forhold, hindringer og slikt som stopper og sperrer forandrer seg sikkert fra en generasjon til den neste, fra ett sekel til neste, og utfordringene er sikkert også forskjellige i ulike kulturer. Men oppgaven er den samme, nemlig å kunne grepet.

For den enkelte går veien alltid gjennom egne utfordringer og samtidens problemsoner. Men er veien den samme? Det indre landskapet kan godt forandre seg og gjør det. Det forandrer seg i enkeltmennesker hele tiden. Det kan også arte seg forskjellig i forskjellige kulturer og tradisjoner.

Men er det ikke slik at veien blir til der lyset kan skinne på stien, uansett landskap og uansett retorikk?

Om sjamanisme er de eldste kjente teknikkene for kraft, healing og ekstase, så betyr det ikke nødvendigvis at den som første gangen utforsker Sjamanens landskap kommer i kontakt med det vi kaller kraft. For kraften kan være kamuflert og gjemt i hindringer.

Ikke alle får heller forløsende healing med en gang. For om healing skal skje, må det være energi nok tilstede, så en ubehagelig tilstand kan beveges og forvandles.

Å erfare ekstase er en kunst, som er lettlært for noen, men besværlig for andre. Ekstase er ikke å tørne tulling, selv om noen kan tro det og det også kan se slik ut for utenforstående. Men

ekstase kan også være stille og kan slå ut i full blomst selv i en som er totalt urørlig. Ekstase er både dyp konsentrasjon og høy abstraksjon og lange gledesekunder.

Det er ikke bare å spise sopp eller drikke jungelteen aja for å kjenne ekstase. For hva når DMT er ute av blodet og hverdagen banker på og de gamle tanke og handlingsmønstrene tar grepet igjen? Hvor er ekstasen da? I neste tekopp?

Ekstasens kunst kan skje i det indre hele tiden, i punktet der kontemplasjon og handling møtes. Det tennes ekstasegnisten. Kontemplasjon er medisin. Men handling er kanskje en ennå sterkere medisin, i alle fall for sjamanspirer.

Ekstasen finnes også når Saivosinnet balanserer mot hverdagssinnet, og gledens sang og den stille dansen i stjernebildene slipper inn...eller ut...eller...hvor ble det hele av...hvor var jeg nettopp...hva skjedde egentlig?

Skal verden, dvs. enkeltmennesket tilpasse seg veien, eller må veien tilpasse seg samtidens språk og ståk?

ailo gaup